

Publicerad 2019-12-31 20:55 av Connie

Efter lång tids sjukdom och många försök att komma tillbaka så gör jag återigen ett försök

Det bar rakt in i kaklet

Sjukdom, depressioner, ångest och utbrändhet! Inte blev det bättre av att leva i en destruktiv relation. Allt detta har gjort att jag helt enkelt tappade bort mig själv. I samband med det så försvann inspirationen och kreativiteten helt och hållet

Men allt har kanske ett högre syfte, en mening, även det som gör ont? Jag vill tro att det finns en mening till varför jag fortfarande är kvar i livet idag. Det är kanske det som är annorlunda nu, allt detta behövde tvunget ske! Inte för att jag var på fel plats vid fel tillfälle, utan för att det förde med sig sådant som jag tvunget måste lära mig för att få kunskap om.

Mina rädslor blockerar fortfarande mitt livsflöde och det som finns omkring mig. Jag tänker på det här med att glömma bort sig själv. Jag är en omhändertagande person, och har i hela mitt liv ställt upp för människor i min omgivning, på bekostnad av mig själv.

Det är svårt att vara vän, medmänniska och göra andra till lags när man hela tiden glömmer bort sig själv. Det är inte hur många vänner man har utan snarare, för hur många man är en vän! Vem är jag, som hela tiden lever utifrån andras önskemål?

Nu tar små små steg in i livet igen. Jag har fått ett annat perspektiv, en annan vinkel, en ögonöppnare. Tar mognadssteg! Jag hittar pusselbitar varje dag. Det finns alltid en helhetsbild. Nu öppnar jag dörren

mot smärtan
mot ångesten
där själen
mot insikten
står gömd

Jag gräver
jag mejslar
jag penslar

C:ets brutna cirkel i mitt namn, resecentrum med utgång, öppnar vägen

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Connie med Poeter.se id #17202 innehar upphovsrätten